

Saaledes var det fat med Apotheker Hurtigkarl, der kun var toogstyrgetve Ar gammel, men saae saa tør og vranten ud, at man antog ham for at være i de Tre; saaledes stod det sig med hans Hjerte, om hvilket hele Verden antog, at det kun bestod af en fortorret Entianrod, der vel bestod Lægedom, men hvoraf Liv og Hvide forlængst vare dampede bort. For sig selv var han en Gaade, hvis Løsning han næsten frygtede at finde; men for hele Byen, ja selv for sin Huusholderesse, var han den Gamle, saa godt forstod han at skjule den livsalige Ur, der vogede og blomstrede i hans Indre, og til hvis Lige han aldrig havde fundet Måge paa sine talrige Excursioner under den berømte Hornemann. Havde han bare seet rigtigt til, havde han bare anstrengt sine Næse og brugt Forstørrelsesglasstet saa godt som hin Professor, saa, ja saa vilde han til sin Dødsdag have tiraillet med sin Huusjomfru, og, træt af Dagens Kamp, sovet trygt om Natten. — Dog, vi have alle en Skjebne og Apotheker Hurtigkarl var ogsaa et Menneske. Saameget er vist, at da han en Aften skulde paa Val — hvortil han, med et hurtigt Ansigt, glædede sig inderligt, da Mette Nygaard ogsaa skulde med — havde han i den store Romme bag i sin Kjøle stukket en Duffe, som han først vilde bringe til en lille fattig Pige, men da han kom forbi Gjestgiverstedet hørte han Dansen og Musikken at være i fuld Gang, hvorfor han hastigt skyndte sig ind. Her inclinerede en Dame strax for ham, og til almindelig Fornøielse saae man nu Duffen, hvis Overdel stak udenfor Kommen, at ikke ganske velbehageligt og saae ud med de smaa Arme, alt efter som Apotheker hopped i den muntre Vals. Ingen lo mere end Mette Nygaard; Taarerne løb hende ned ad Kinderne og hun maatte holde sig i Siden af bare Vatter. Da hendes Cavaleer syntes, at det nu kunde være nok og derfor vilde give Herr Hurtigkarl et Bink, bad hun ham indstændigt om, dog endelig ikke at forstyrre Glæden, idet hun mente, at han ligesaa godt kunde være til Gjel om Aftenen, som om Dagen. Senere hen paa Natten traf hun, medens hun dansede med ham, behændigt Duffen frem, som han havde faaet stoppet ned, og nu gif Fornøielsen atter for sig. Den Cavaleer, som hun havde danset den første Dans med, og med hvem hun forøvrigt næsten dansede hele Natten, var Søn af den gamle Skipper Casper Hals. Han var Handelsbetjent, isørigt en smuk, beleven Pj, der godt forstod at gjøre Damerne sin Opvartning og at underholde dem paa en galant Maade. Forresten hvilede Folk hverandre ganske sagte i Dreng, at han var hemmelig forlovet med Mette; men dette hørte Apotheker aldrig Noget om, thi et Svar som: „Det bryder jeg mig om Fan den om!“ er just ikke saa meget morsomt at faae, naar man vil gjøre sig behagelig ved at fortælle. Det gif ham derfor, som det gaaer saa Mange, hvad der angaaer dem mest, vide de mindst om. Da derfor Mette Nygaard havde danset Cotillon med ham og i denne været saa venlig, ja næsten kjærlig imod ham, at hun endog lod sin Haand hvile i hans, selv naar Dansen ikke krævede det, var han saa hjertelig og lykkelig, at Doctoren ganske ængstelig spurgte sin Nabo, om han ikke troede, at Apotheker havde taget en lille Taar over Torsten. Han mente naturligvis kun et ganske lille Stauf.

Den næste Formiddag gif Apotheker over til Nygaards. Huusholderessen stod med Næsen paa Vinden og et Ansigt, saa himmelfaldent og forbausset, at det næsten kunde vække Medlidenhed. Naboer og Gjenboer saae hovedrystende paa hverandre uden at sige Noget; thi den Tante, der som et electrisk Støb staa igennem deres Hoveder, var allfor latterlig — nei det var aldeles utænkeligt, desuden vidste man jo Best med Hensyn til den unge Hals, og to Mand kunde dog Mette ikke tage, hvorvel hendes Brændende Pile ramte dem alle. Apotheker gif imidlertid ganske uskyldig over til sine Gjenboer, bare for at høre til Zomfruens Befindende, samt for at bringe hende en Flaske Eau de Cologne og en lille Sølvbaase med Pebermyntelager til Strykelse og Oplivelse. Efter at han havde overrakt Zomfruen disse Sager og derfor var bleven belønnet med et varmt Haandtryk, fik han Plads ved Kaffebordet, hvor nu Zomfruen under skjelmste Talemaader stienede den ene Kaffekasse for ham efter den anden, men forinden hun rakte ham dem, først berørte dem med sine røde Læber, for at smage, om Kaffen var sød og stærk nok. Lidt efter lidt kom Tælen paa den unge Hals, og hvorvel hun langtsira roste hans legemlige Fortrin og galante Manerer, hvilkke Egenstaber hun, som hun sagde, aldrig havde lagt Vægt paa, saa kunde hun dog ikke andet end berømme hans Dygtighed og den Opoffrelse, hvormed han deelte sin knappe Løn med sin Fader. Dette var nu rigtignok noget ganske Nyt for Herr Hurtigkarl, som hidtil havde været af en sild modfat Formening, men som nu ved Zomfruens Ord pludseligt fik Zinene op, og fortrød hidtil at have miskendt det unge Menneske. — Derefter omtalte hun med en Mine, hvori en saa inderlig Deeltagelse speilede sig og med et saa fromt Udtryk i de smukke Zine, at Apotheker blev inderlig rørt, hvor haardt det var for det unge Menneske ikke at kunne etablere sig, fordi han ingen Penge havde, idet hun tillige fortalte, at den gamle rige Kjøbmand Citrup nu vilde afstaae sin Handel og sine Fiskestader for en saa billig Pris, at den selv mellem Brødre maatte kaldes Nødværk.

Alt hvad hun saaledes sagde til Apotheker, kom imidlertid kun lidt efter lidt saa ganske lempeligt smuttende ind imellem mange andre Ting, der bragte Glædens Roser til at blomstre paa hans Kinder, saa at han ganske henrykt sad og hørte paa hende og lod sin Kasse blive fuld. Endelig rejste han sig for at gaae; men da han til Afled førte hendes Haand til sine Læber, havde han nær ikke faaet den derfra igjen, saa deilig blød og varm var den. — Fra dette Besøg gif han sporensfreg ned til Havnen. Efterat han der et Dieblil havde hørt paa Matrosernes Sang:

„Seg valgte mig en deilig Mø“ osv. :

hvilke Ord, som han syntes, aldrig havde hørt saa glade og jublende som idag, gif han ind til Gjestgiveren, hvor Stipperen allerede ventede ham. Denne var imidlertid nær falden ned af Stolen af bare Forundring over at see Apothekerens straalende Ansigt og lette, ungdommelige Bevægelser.

„Kom saa med Nationen, Nielsen,“ raabte han endelig, „en Deel til mig og en Otendedeel til Apotheker.“

„Kom med en heel Flaske Mabeira, Bert; jeg troer nok det kan kaste saameget af sig idag!“ raabte derimod Apotheker, idet han med sin Stokkeknep slog i Bordet og betragtede Skipperen med en saa polit og veltalende Mine, at denne uvilkaarligt rystede paa Hovedet og tænkte: „Fanden komme efter ham, han har nok ladet temmelig haardt idag.“ —

„Naa, Herr Apotheker, hvor har De drukket Deres Zl?“

„Jeg har ikke drukket Zl, min kjære Hals, jeg har drukket Kaffe, efter at Hebe havde forvandlet den til den deiligste Nectar, og derefter har jeg hørt paa Matrosernes Sang „Seg valgte mig en deilig Mø“, der lod saa hjertelig og smukt, at jeg blev ganske rørt derover.“

„Det kan jeg indsee, Herr Apotheker, især hvad det Sted om Chinesernes gule Lær angaaer. Naa, kan De blive rørt, saa kan jeg saamand gjerne græde derover for Denstabs Skyld; men jeg synes ellers, at Skorfstenen trækker godt idag.“

„Ja, Vinen smager mig, den smager mig ganske fortræffelig, og jeg føler mig i det Hele som et ganske andet Menneske.“ Med disse Ord greb han Skipperens Haand og trykkede den. „Hør, min kjære Hals,“ vedblev han, „sig mig, har De ikke følt Dem inderlig lykkelig i den Tid, De har været gift?“

„Aa jo, sin' har jeg saa, man skal da idetmindste ikke sige Andet, naar Madamen er død.“

„Ja de Sømand ere nogle isørlige Agurker. De skal da aldrig sige noget reent ud!“ udbød Apotheker næsten ærgerlig, „men De maa dog tilstaae mig, at der ikke gives nogen større Lykkelig, end at gifte sig.“

„Nei, Herr Apotheker, det skal Enhver bevidne, som har seet Solen staae op paa sin Bryllupsdag; men det kommer kun an paa, hvorlænge det varer, og om ikke Lykkeligheden temmelig tidligt gaaer istykker.“ Ved disse Ord greb han sit Glas, nikkede til Apotheker og tømte det i eet Drag. „Som jeg siger,“ vedblev han derpaa, „om den ikke aktør hastigt gaaer istykker.“

„De har da ogsaa nogle fortræffelig trivielle Ansuelser, Hals; men hør nu, hvormeget er det, at den gamle Citrup forlanger i Afstaaelse for sin Handel og sine Fiskestader?“

„Ja, det skal jeg sige os, Herr Apotheker; thi det kjender jeg accurat, efter som han selv har sagt mig det. Han forlanger titusinde blanke Dalere, fri Bolig i Huset saalænge han lever og en Di Sild af hver Vaad, der bringer Fangst itand.“

„Det var som Pokkeren,“ sagde Apotheker betænkelig.

„Ja, og dertil grumme billigt; thi er hele Citrups Vedrikt ikke dobbelt saameget værd, saa er min Hat ikke en Mark værd; hvilket maaskee forresten kan være sandt nok, naar man seer den rigtig efter,“ tilføiede Skipperen lidt sagtere.

„Hør nu, Casper Hals,“ vedblev Apotheker, lænende sig over Bordet og hvilede, „derfor Deres Søn har Pst dertil, vil jeg sige Pengene deri, saa kan De strax gaae ned og afslutte Handelen. Pengene skulle ligge rede hos mig, naar De vil have dem.“

Skipperen havde nær tabt baade Næse og Mund over denne uventede Vending. „Hvor kommer det fra?“ udbød han endelig, „hvorfra faaer De paa engang en saadan Godhed for min Søn?“

„Hvor det kommer fra? Ja det kommer jo ikke Dem ved, Dndstaf er det ikke, det troer jeg nok De kan stole paa.“ Ved disse Ord havde Apotheker grebet sin Hat og Stol og i et Nu var han ude af Døren.

Nogle Dage efter var den unge Hals Borger og Kjøbmand i Nibe. Procuratoren havde afgjort det Hele; thi af Apotheker havde man ikke seet et Ord, det var som søgte han at undgaae Fader og Søn, og da disse endelig engang overrumplede ham, for at bringe ham deres Taksigelser, satte han et saa ærgerligt og vrantent Ansigt op, at de reent glemte, hvad de skulde sige. — Forresten havde han travlt hjemme; den øverste Leilighed, som ikke havde været benyttet i mange Ar, blev malet og istandsat, nye Meubler bleve satte derind og Apotheker øste Penge ud med begge Hænder, for at gjøre Alt saa prægtigt, som muligt. Zomfruen var nær ved at miste sin Forstand af bare Forundring, Uegrelse

og Nysgjerrighed; thi paa Alt hvad hun spurgte om i den Retning svarede han bestandigt: „Hvad der skal være en Hemmelighed, maa Ingen vide, som Strøderer sagde, da han gjemte sin Brændevinsflaske under Hovedgjerdet, lille Zomfru,“ og dette sagde han med en saa skjelm og godmodig Mine, at hun blev endnu mere rasende derved.

Kort Tid efter, en Søndag, vilde Apotheker i Kirke; men at han tillige paa den Dag havde en anden magtpaaliggende Gjerning at udrette, kunde Zomfruen tydeligt skimte af mange Smaaomstændigheder, hvoraf især den var hende paafaldende, at der ikke var det Ringeste at udsætte paa hans Dragt, at der ikke var en Fødd at rette paa hans Linned og ikke et Fing at bryde af hans Klæder, samt dernæst, at han omhyggeligt og forsigtigt indpakkede og medtog et rødt Maroquins-Stui, indeholdende en Ring og et svært Hovedbåndsaag af Guld, som han havde arvet efter sin Moder. Med afslaa-dige Skridt, andægtig Mine og som sæbbantligt, tog Plads ligesom Prædikestolen. Her skjulte han et Dieblil sit Ansigt med sin Hat, for usforstyrret at bede en kort Bøn, hvorpaa han af sit fulde Bryst kaldt ind i den høitidelige Sang. Med spændt Opmærksomhed hørte han paa Præstens Tale, og da denne tillidsi udbredte sine Hænder og med from Begeistring nedbad Herrens Betsignelse over Menigheden, da rejste han sig, og idet en lykkelig Anelse gjennemstrømmede hans Bryst, boiede han sit Hoved, som sølte han Bingslagene af den hel-lige Land igjennem Kirken. Da Gudstjenesten var forbi og de fleste havde rejst sig for at gaae, fremtog Præsten et Papir og læste med hoi Røst:

„Z Herrens Navn lyses herved til Ektekab for første Gang for Ungkarl Herr Kjøbmand Søren Hals og Pigen Zomfru Mette Nygaard. Dette skeer ifølge Loven, for at de, som have Noget derimod at indvende, kunne sige til iude og siden tie stille. Amen.“

Apotheker, som allerede havde sat sin ene Fod udenfor Stolen, blev ved disse Ord staaende, som naglet til Jorden, stirrede paa Præsten og blev blegere og blegere; rasende søgte han tilbage til Stolen, men Benene svigtede ham, og han vilde være styrtet om paa det haarde Gulv, dersom Herreds-fogeden ikke havde grebet ham i sine Arme.

„Min Gud, min kjære Hurtigkarl,“ udbød denne, da han var kommen til sig selv igjen, „hvorledes er det fat med Dem?“

„Her er varmt, og Præstens Ord gjorde et dybt Indtryk paa mig,“ svarede han med et veemodigt Smil. Hermed trykkede han Birkedommerens Haand til Tak og gif ud af Kirken. Skyndsomt forlod han Byen og ilede ad en Markvei ned til Hjøden, ved hvis Bred han i lang Tid uroligt hastede frem og tilbage, som vilde han udflye en ond Dæmon, der truede med at bemægtige sig hans Sind. Af og til udstødte han Mette Nygaards Navn, idet han trampagtigt knyttede sine Hænder. Pludseligt blev han staaende; medens han kastede et Blik udover det stille, blanke Vand og de grønne Stove, forekom det ham, som hørte han atter Præstens Bøn: „Herren velsigne og bevare Eder, Han lade sit Ansigt lyse for Eder og give Eder Fred i Evighed.“ Dybt bevæget tørrede han sine Zine; en mild, salig Følelse gjennemstrømmede hans Sind, han sølte sig styrtet og beroliget.

Da han kom hjem, havde Huusholderessen i lang Tid ventet paa ham med Middagsmæden, og Zegn paa en frygtelig Storm var tydeligt at læse i hendes Ansigt; men ved at see sin Huusbondes kummerfulde Ansigt og høre den milde sagtmødige Røst, hvormed han bad hende om ikke at være vred, forlummede hun, og uden at sige et Ord henvendte hun ofte et spørgende og medlidende Blik paa ham, der, uden at røre Maden, taus og tankfuld sad ligeoverfor hende.

Fra den Tid var der foregaaet en fuldstændig Forvandsling med Apotheker Hurtigkarl. Hans vredladne, iltre Sind var borte, og aldrig hørte man ham mere sjenke paa Kinderne. Til de fattige havde han steds et mildt og trøstefuld Ord og en endnu kraftigere Hjælp, og naar han talte var der noget saa Venligt og Sagtmødt i hans Stemme og et saa kjærligt Udtryk i hans Ansigt, at det haardeste Hjerte maatte føle sig bevæget derved. Paa Gjestgiverstedet kom han aldrig mere, ligesom han heller ikke oftere lyttede til Matrosernes Sang; men derfor glemte han dem dog ikke, og naar Bødegildet skulde afholdes, hvilket saandt Sted hvert Efteraar efter Fangstens Ophør, naar de sønderrevne Fiskegarn vare udbødede og rensede, saa sendte han steds sit rigelige Bidrag dertil. I hans Huus herskede Stillehed og Fred, og aldrig hørtes et opragt Ord; thi Zomfruen ærede hans Sorg og sølte, at hendes Høites Melodi kun passede ilde dertil. —

Saaledes soandt Dagen hen og bleve til Ar, og af disse vare allerede mange herunder. Hos Kjøbmand Hals var det imidlertid gaaet lystigt til, og trods Folks Munklen om for store Udgifter og for smaa Indtægter, om Fallit og Oprub, havde det hidtil holdt sammen; thi Herr Hals forstod at snoe sig i en suver Vending og Apotheker ymte de aldrig et Ord om, at han ingeninde saae hverken Renter eller Afdrag af sin Capital. En Dag saandt man Kjøbmandens Lig i Hjøden. Ved hvilket Tilfælde han havde fundet en saa brat Død, vidste Ingen; men aldrig saaf man var han steds